Senecký raj JAR

Beh ČSOB

Lyžiarsky výcvik

Múzeum včelárstva

2-2016

Súkromné liečebno-výchovné sanatórium
Dialničná 1,
903 01 Senec

Ročné obdobia sa striedajú rýchlo a my sme si poriadne ani nestihli uvedomiť, že tu už máme ďalšie z nich - jar. Pre mnohých ľudí je to jedno z najkrajších období hlavne preto, lebo sa zobúdza aj príroda. Všetko naokolo kvitne, vo vzduchu je cítiť vôňa kvetov a aj na našej farme pobehujú mláďatá oviec, kôz, malé kuriatka. Čerešňa pri vchode nás pri pohľade z okna stále lákala svojimi červenými plodmi. Dlho nám neodolávala, stihli sme ju už aj obrať.

Aj napriek tomu, že jar je už v plnom prúde, si v tomto čísle Seneckého raja zaspomíname ako dobre nám bolo v zime na lyžiarskom zájazde. Aby sme sa mohli poriadne športovo vyžiť, pribudla nám v telocvični nová lezecká stena z ktorej sa tešíme. Už sme sa s ňou viacerí popasovali a aké dojmy sme z nej mali, to sa dozviete na našich stránkach. Počas víkendov máme dostatok času na návštevu zaujímavých miest v našom okolí. Teraz to bolo Múzeum včelárstva, kde sme sa dozvedeli mnoho zaujímavosti o včelách a výrobkoch z medu. Tak ako v každom čísle, aj v tomto vám prinesieme tradičné rubriky ako Majster štetca, Kto som, Básnici z lavice a mnohé iné. Dúfame, že aj s jarným číslom Seneckého raja vám prinesieme kúsok jari priamo k vám a pri našich príspevkoch si oddýchnete.

Prajeme vám pri čítaní Seneckého raja príjemné chvíle.

Kristián, 7. ročník

Obsah

Múzeum včelárstva .....str. 3-4

Básnici z lavice .....str. 5-7

Majstri štetca .....str. 7

Kto som?.....str. 8-11

Lyžiarsky výcvik Makov str.11-12

Príbeh o láske.....str. 13

Červená ruža, To nevymyslíš .....str. 14

Planéta Filmovo-rozprávkovo.....str. 15

Úsmev ako dar.....str.16

Zajac a jazvec.....str.17

Príroda .....str. 18-19

Drogy.....str.19

Lezecké preteky v SLVS str.20-21

ČSOB Maratón str.22

Senecký raj

Školský občasník ZŠ SLVS Senec

Redakčná rada:

Šéfredaktor: Kristián, 7. roč.

Grafická úprava: Matej, 9. roč.

Redaktori: Martin, Matúš, Peter, Filip, Nikolas, Samo, Patrik (5. a 6. ročník), Patrik, Jozef, Samo, Boris (7.ročník), Patrik, Peter, Vilko, Bruno, Marek, Kristián, Lukáš, Adam, Andrej, Alex (8.ročník), Dávid, Matej, Peter (9. ročník)

Múzeum včelárstva

V jednu krásnu sobotu sme sa s pani Jankou vybrali do Kráľovej pri Senci, aby sme navštívili zaujímavé múzeum. Cesta cez pole bola dlhá a už tam okolo nás obletovali včely. Keď sme dorazili na miesto, nejaký pán nám urobil veľmi peknú prednášku o včelách. Bola veľmi zdĺhavá a ku koncu som sa trocha nudil .

Videli sme nádherne úle v tvare domčekov a figúr, výrobky z medu: propolis a všetky zdravé veci . Vedľa úľov bola malá farma v ktorej boli čínske prasiatka

Kráľovské sídlo pre včely

Na Slovensku začalo Múzeum včelárstva zhromažďovať svoje zbierky v roku 1975. Založil ho R. Mičieta, autor prvého diela o dejinách včelárstva na Slovensku, spolu s V. Križanom. Múzeum zhromažďuje materiál a dokumenty o vývoji včelárstva a jeho využívaní v rozličných oblastiach života človeka.

V areáli Včelárskej paseky, sú vystavené unikátne zbierky úľov /klátov, dlabákov a košov/, používaných už v 17-tom storočí, debničkové úle rozličného typu z 18-teho storočia, ktorých najväčším propagátorom na Slovensku bol Juraj Fándly. Učili sme sa o ňom aj na hodinách literatúry. Osobitnú skupinu vo vývoji úľov predstavujú reliéfne a figurálne úle. Skanzen dotvárajú ďalšie typy úľov používaných vo včelárstve od 19-teho storočia po súčasnosť. V budove veľkého včelína sú umiestnené medomety, lisy na medzistienky, včelárske pomôcky a potreby z rozličných období vývoja slovenského včelárstva roku 1930. Výstavu dopĺňa výstava včelárskej literatúry, domácich aj zahraničných odborných časopisov a ukážky výrobkov z včelích produktov.

Dlhá cesta cez pole a niektoré z úľov

Je život bez včiel na našej planéte možný? Čo by sa stalo ak by včely vyhynuli?

Asi každý z vás videl v televízii, alebo v kine rozprávku Pán včielka. Položil som si otázku či by naozaj ľudstvo vyhynulo, ak by tu zrazu žiadne včely neboli. O ich význame pre prírodu vôbec nemôžeme pochybovať. Okrem toho že opeľujú všetky možné rastliny a stromy v našom okolí, človek z nich má veľa úžitku. Med má liečebné účinky a jeho chuť sa nedá nahradiť žiadnym iným sladidlom. Med je produkt, ktorý vzniká tým, že včely prepracujú nektár a medovicu na svoje krmivo. Je to zrelá, sladká hmota, ktorú včely vyrábajú z nektáru, medovice a iných sladkých štiav pozbieraných zo živých rastlinných orgánov. Obohacujú ich látkami vlastného tela, uskladňujú v plástoch a nechávajú dozrieť.

Základný materiál pre získanie medu je nektár kvetov a medovica. Pochádzajú zo šťavy rastlín a včely ich rovnakým spôsobom spracúvajú.

Druhy medu. Podľa pôvodu rozoznávame medy:
- nektárové - kvetové
- medovicové - lesné
- zmiešané - medovicové aj nektárové spolu

Ďalej delíme medy na lúčne, lesné, horské. Podľa pôvodu nektáru ich delíme na agátový, lipový, repkový, ďatelinový, ružový.

Mamin recept na výborný koláč

Patrik, 7. ročník

CESTO
300 g **hladká múka**
150 g **práškový cukor**
2 PL **rum**
2 ks **vajce**
1 KL **sóda bikarbóna**
100 g **maslo**
2 PL **med**

KRÉM
1 liter **mlieko**
3 ks **puding zlatý klas**
2 PL **hladká múka**
3 ks **žĺtok**
1 ks **vanilkový cukor**
150 g **práškový cukor**
250 g **maslo**
2 ks **šľahačka**

Medový krémeš

Všetky suroviny na cesto dáme do misy a vypracujeme.
Rozdelíme na dva diely a každý osobitne upečieme na opačnej strane veľkého plechu (približne 10-15 minút pri 220 stupňoch).
Krém: Zlaté klasy rozmiešame v mlieku a primiešame múku. Zvyšné mlieko dáme zovrieť, pridáme zmes s múkou a klasmi, žĺtky a cukor. Urobí sa nám hustá masa, ktorú necháme vychladnúť.
Vychladnutý krém vymiešame s maslom. Potom vyšľaháme šľahačku.
Hotový krém natrieme na spodný plát, na to dáme šľahačku, prikryjeme druhým plátom, mierne zaťažíme a necháme 24 hodín v chlade, aby medové cestá zmäkli.
Hotový krémeš môžeme poliať čokoládou alebo posypať práškovým cukrom.

Básnici z lavice

Prvá známka v žiackej knižke

Prvá známka v žiackej knižke,
tá znie veľmi milo, pyšne.
Môže to byť jednotka, alebo aj pätorka.
Môže ju mať každý od Jožka, až po Ferka.
Keď prídem domov s pätorkou,
mamka ma naháňa s varechou.
Na otca s radosťou čakám
a keď príde, očami prevraciam.

Ach, keby to bola jednotka,
to by bola o mne poviedka!
Otec by kričal po celej dedine:
„Môj syn dnes pracoval na hodine!"
Mamka by bola veľmi pyšná,
možno by mi kúpila macíka z plyša.
Otec by to rozniesol po celom štáte,
som zvedavý, koľko mi vy slávy dáte.

Bola by to obrovská sláva.
Ach, čo by na to povedala mama?!
Toto sa mi všetko snívalo,
veď ja som stále iba malé dieťatko.

Pochutiny cez leto

Kofola, ktorá by bez leta nebola.
Studená, sladká čierna tekutina,
cez leto najvhodnejšia pochutina.
Bohužiaľ, nepatrí do kina!
Cez leto sa chodí aj do obchodu
na nanuky, možno aj z východu.
Sú chutnejšie ako voda zo záchodu.
Ovocné, čokoládové nanukové torty,
ktoré sú lepšie ako hocijaké športy.
A to najlepšie na koniec!
Zmrzlina veľká jak Japonec.
Štyri veľké kopce do veľkého kornútku,
vzácnejšie jak úlomky z korundu.
Zmrzlina je najväčšia dobrota,
Majú ju radi Mišo, Kika, aj Dorota.

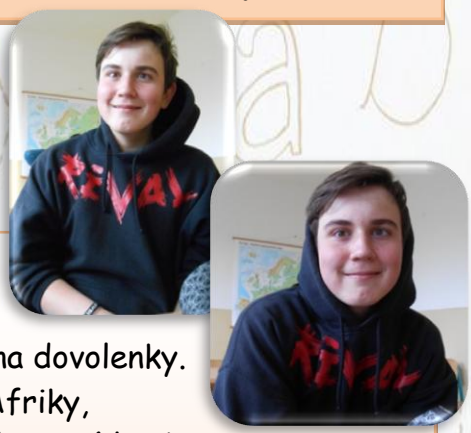

Katastrofy cez leto

Cez leto sa často stáva,
že sa lieta, potom pláva.
Lietadlo padne z oblohy.
To sú ale pohromy!
Horúce slnko polia zapáli,
bolesti hlavy, únava a úpaly.
Vtedy sú veľké požiare,
horia polia, lesy a otravujú komáre.

Cestuje sa na dovolenky.
Ale nie do Afriky,
tam sú bacilonosné lienky.
Nepríjemné je aj keď sú zavreté
zmenárne, lebo potrebujete zmeniť
eurá na doláre.

Patrik, 7. ročník

Jar

Na jar kvitnú farebné kvietky,
tešia sa z toho deti všetky.
Zobúdza sa príroda
a v potôčikoch žblnkoce voda.
Začína sa otepľovať,
o chvíľu sa môžeme opaľovať.
Ľudia budú chodiť na dovolenky
a biť sa o letenky.
Bude sa končiť školský rok,
deti v škole spravia ďalší krok.
Sú tu prázdniny a ľudia po svete blúdia.
Deti na pláži hľadajú mušle,
pletú vence z kvetov a na ne dávajú mašle.

Boris, 7. Ročník

Ústav

Keď som bol malý, robil som veľmi zle.
Som tam, kde píšem tento text.
Hovorili mi, že mám sa polepšiť.
Nepolepšil som sa, a tak som skončil.
A jedna chvíľka urobila so mnou to,
že som musel odísť do SLVS.
Spoznal som tam aj chalana,
ktorý sa hral na pána.
Potom som stretol iného
a ten sa uráža ako baba.
Mal som aj terapeuta
a bol dobrý futbalista.
Boli tam aj dobrí vychovávatelia,
pán Peťo a pani Elenka.
Ústav ma veľa naučil,
aj som sa poučil a s vami sa lúčim.

Martin, 6. Ročník

Nikolas

Všetci sa ma pýtajú, že jak sa volám.
Volám sa Nikolas a som zo Stropkova.
Každá baba sa predo mnou iba schová.
Chýba mi moja stará škola.
Mám tú smolu,
že som opustil moju školu.
Už som si uvedomil,
že som mojej mamine problémy narobil.
Mami prepáč že som to robil.
Keď prídem domov budem chodiť do školy a nájdem si babu ktorú môžem ľúbiť.

Prianie

Ja už viem čo chcem!
Dúfam, že to dosiahnem,
že sa už do ústavu nedostanem
a pri tebe mami ostanem.
Bang, bang, kašlem na svoj celý gang.
Kvôli tebe mami, začnem chodiť do školy
a nebudem ti robiť problémy.
Nájdem si dobrú prácu
a už nedostanem od života facku.
Milujem ťa najviac mami!
Chcem byť doma, medzi vami.
Už nechcem dýchať vzduch
medzi týmito stenami.

Nikolas, 6. ročník

Majstri štetca

Hra na skrývačku

Dnes večer vás nezachráni žiadny hrdina.
Môžeš zavolať aj Putina.
Toto nie je iba taká rutina.
Predtým ako budeš počúvať tento text,
tak napi sa.
Myslíte si, že hrám hru na skrývačku.
Aby si bol frajer, daj si okuliare a žuvačku.
Nestrpím pri sebe žiadnu zlú stranu.
Fandím za Slovan a nie Spartak Trnavu,
ale život nie je o rape a futbale.
Mať zodpovednosť za takúto hru,
aby som mal dobrý text,
požiadal som o to moju mamu.
Nie som zabijak, aby som to zabil.
Tu nepotrebujem mať na krku celú scénu,
teraz sleduj ako všetci derú pre ňu.
No teraz iba spia a pľujú z úst penu.
Potrpím si na teplákoch a nie na formalite,
teraz si hovorte že som zapredaný,
aj tak som na to namotaný.

Jozef, 7. Ročník

Jarné zátišie

Vytvorili sme vázy plné kvetov z nepotrebných kartónových prepraviek na vajíčka. (7.ročník)

Kto som?

BRUNO

Volám sa Bruno a som z Bratislavy. Bývam pred Vrakuňou v Prievoze. Máme veľký rodinný dom. Mám dve sestry. Meriam niečo vyše 180 centimetrov, mám hnedé oči, hnedé vlasy, tmavšiu pleť. Chodím do školy v Ružovej Doline. Každý deň po škole idem von s kamarátmi. Väčšinou chodíme na Brodnú. Rád sprejujem. Robím to už dva roky. Niekedy legálne, ale väčšinou ilegálne... je to väčšia sranda. Kreslenie ma baví už od detstva, ale grafity sú moje najobľúbenejšie. Futbal ma celkom baví tiež. Hrával som ho osem rokov. Raz za Ružinov a potom za Petržalku.

Chcel by som ísť na umeleckú strednú, ale v podstate je mi to jedno. Pôjdem na strednú hocikam, lebo maturitu má skoro každý.

Keď som mal štrnásť rokov, začal som robiť problémy. Nevracal som sa domov, bral som drogy, fajčil som, blicoval som, kradol som ... Ale tomu je koniec. Dostalo ma to až do ústavu a v ústave som si uvedomil, že mi to za to nestálo. Chcem mať normálnu budúcnosť a byť normálny chalan. Hlavne mi je ľúto, že som robil stresy mojim rodičom. Keď odtiaľto odídem, začnem žiť normálne a budem chodiť do školy. To som ja, Bruno.

Bruno, 8. ročník

FILIP

Volám sa Filip a pochádzam z Piešťan. Som tu preto, lebo som sa bil v škole a vykrikoval cez hodiny. Doma nemám žiadne zvieratko. Mám troch súrodencov, dve sestry a jedného brata – Moniku, Ivetku a Romana.

Keď budem veľký, chcem byť stolárom ako môj tatino a chcem pracovať v rovnakej firme ako on. Mám rád zvieratká. Keď príde sestra, tak môžem ísť konečne venčiť jej psa. Prídu aj synovci a potom zvykneme ísť do mesta. S bratom chodíme pred šibačkou do Hornej Stredy pre vŕbové prúty

a tento rok sme sa prechádzali aj cez visiaci most a tam sme plietli korbáče. Potom sme zašli k jazeru, kde prišiel aj kamarát a opekali sme si špekáčiky a klobásky. A to je koniec môjho krátkeho príbehu.

Filip, 5. Ročník

Kristián

„Si výnimočný!" Hovorili mi, no nikdy som nechápal prečo. Jedného letného dňa to všetko začalo do seba zapadať. Prišiel som v posledný školský deň zo školy domov. Vytešený z toho, že som si zvládol poopravovať všetky predmety, z ktorých som prepadával, ale to bol len začiatok. Doma nebol nikto okrem basketbalovej lopty, ktorú som našiel na mojej posteli. Pri posteli bol papierik na ktorom bolo napísané: „To je za vysvedčenie." Rozmýšľal som prečo sa mám venovať športu keď som sa naň už dávno vykašlal. Ako malý som hrával basketbal. Ale prečo teraz? Hrával som za školu a aj za mesto. Dlho mi to nevydržalo. Bol som lenivý. Schmatol som loptu a išiel som si zahádzať. Na ihrisku nebolo ani nohy, ale po dvadsiatich minútach sa objavili moji bývalí spolužiaci, ktorí so mnou hrávali za naše mesto. Boli sme štyria, tak sme si mohli zahrať dvaja na dvoch. Išli mi to od ruky, ako keby som ani neprestal trénovať. Po chvíľke hrania sa na ihrisko dovalil aj môj bývalý tréner. Spýtal sa ma, či by som sa k tomu nechcel vrátiť. Váhal som. Kamaráti na mňa pozreli a začali ma prehovárať. Ponuku som prijal. Po dvoch mesiacoch sa nás tréner spýtal, či by sme chceli ísť hrať do zahraničia. Prikývli sme. O necelý týždeň amatérski hráči vyrazili do susedného Česka. Zostali sme tam tri týždne a vyhrali sme šesť zápasov. Z amatérov sa stali pokročilí hráči. Ani neviem ako, ale výnimočný, ja a pár kamarátov sme sa dostali do NBA. Síce každý hrá v inom tíme, ale napriek tomu sa ďalej stretávame. Nie som výnimočný, som len človek, ktorý šiel za svojim cieľom. A dúfam, že sa nezobudím a tento sen sa nikdy neskončí.

Kristián. 8. ročník

Patrik

Volám sa Patrik. Dňa 3. marca 2015 ma na základe rozhodnutia sociálky dali do tohto zariadenia. Dali ma sem preto, lebo so mnou boli neustále problémy. Bil som sa, bol som drzý k učiteľom a tak ďalej. Bol som podľa riaditeľa najhorší na škole.

Ale cieľom tohto textu je len podotknúť, že mi to tu naozaj niečo dalo. Moje správanie sa zmenilo k lepšiemu. Som slušný, počúvam rodičov na prvé slovo. A na konci

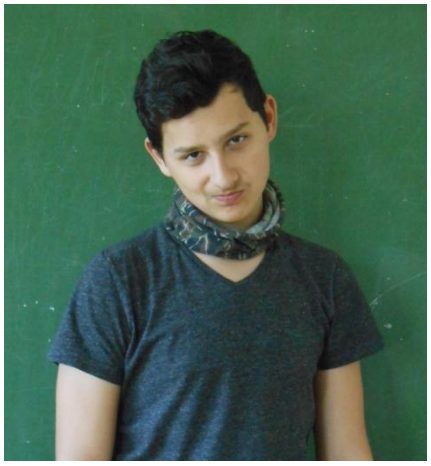

tohto školského roka by som mal ísť domov. Teda mal by som byť prepustený a ísť na stálo domov. A chcel by som si dokončiť aj deviaty ročník a ísť na strednú školu, na elektrotechnickú, na odbor technik počítačových sietí. Budem skladať počítače, budem mať aj nejaké zručnosti v oblasti programovania. V počítačoch sa vyznám už teraz. Dokonca aj počítač viem poskladať. Práve si jeden skladám, ale zatiaľ dokupujem komponenty, ktoré budem potrebovať.

Po odchode z tohto zariadenia sa budem snažiť aby som sa do žiadneho podobného nikdy nedostal. Moje hobby je vodné pólo, z ktorého ma vylúčili pretože som tu a nemohol som sa pravidelne dostavovať na tréningy. Ale som pevne rozhodnutý, že po odchode odtiaľto sa znovu prihlásim a budem sa tomu znova venovať. Kedysi som hrával aj futbal, ale kvôli zdravotným problémom s nohou som musel odísť. Preto som sa aj začal venovať vodnému pólu, pretože problém mám s pätou a keďže tam pätu nepoužívam, bola to skvelá voľba. Dokonca tam so mnou chodil aj môj najlepší kamarát. Tak a to je asi všetko čo som chcel a mal na srdci.

Patrik, 8. ročník

ADAM

Volám sa Adam, mám 15 rokov. Som z Trenčína a mám rád autá. Rád sa vozím a rád ich kreslím, dostal som sa do ústavu SLVS kvôli tomu, že som robil zlé veci a mal som zlé rozhodnutia. Dal som sa nahovoriť. S kamarátmi sme si chceli vždy nejako zarobiť, tak sme sa rozhodli kradnúť. Hľadali sme nejakú ľahkú cestu k peniazom. Kradli sme autá v obchodoch a mysleli sme, že je to dobré. Začali sme fajčiť marihuanu a išlo to takto nejakú dobu. Mali sme každú chvíľu problémy s policajtmi a vždy to vychádzalo. Mysleli sme, že sa nám nikdy nemôže nič stať. Ja som si tiež neuvedomoval, čo vlastne robím. Videl som v tom vždy iba tie peniaze a ľahký život a nechodil som ani do školy a neučil som sa, považoval som to za zbytočné.

Lenže už bolo neskoro, čakal som už iba na súdne rozhodnutie a to už bolo. Dozvedel som sa od otca že idem do ústavu. Nechápal som. Teraz som tu a snažím sa byť iným človekom. Musím čakať mesiac na to, aby som sa mohol stretnúť s otcom, teším sa na to. Až teraz viem, čo som všetko spravil.

Poučenie: Nikdy sa nedávajte nahovoriť iným človekom. Buďte sami sebou.

Adam, 8. ročník

Volám sa Denis, mám šestnásť rokov. Narodil som sa v Skalici. Bývam v Šaštíne. Vo voľnom čase rád hrám s kamarátmi futbal. Po futbale som s kamarátmi chodil do krčmy, na diskotéky a tam som pil veľa alkoholu. Keď som mal vypité, tak som chodil domov neskoro, bol som agresívny, hádal som sa s mamou. Preto som sa ocitol v liečebno- výchovnom sanatórium.
Som tam už tri mesiace. Spoznal som tu veľa kamarátov. Máme tu určený režim, chodím robiť na farmu kde sa starám o zvieratá a robím rôzne pracovné činnosti. Robím všetko preto aby som sa odtiaľto čo najskôr dostal domov. Keď odídem, chcem sa ísť učiť za automechanika. Chcem mať dobrú robotu. Chcem sa venovať mojej rodine a robiť im radosť. Veľmi rád cvičím, chcem sa zdravo stravovať. Mojím deťom chcem byť príkladom. A chcem mať dobrý život, peknú dobrú ženu, veľký rodinný dom. Proste hneď keď sa dostanem domov chcem žiť dobrý a spravodlivý život a chcem robiť radosť ľuďom okolo mňa. To som ja Denis.

Lyžiarsky výcvik Makov

Keď sa dnes pozriem von z okna, lyžiarsky výcvik ktorého sme sa túto zimu niektorí zúčastnili je už len príjemnou chladivou spomienkou. Ja som bol veľmi rád že som na ňom bol, lebo nie všetci chlapci z nášho zariadenia tam mohli ísť. Podmienkou bolo dobré dlhodobé správanie. Viacerí z nás sa snažili, a tak si mohli vychutnať voľnejší týždeň plný športu, zábavy a voľnejšieho režimu.

Na lyžiarskom výcviku nás mali na starosti pán Zolo a pán Peťo. S ich pomocou sa aj chlapci ktorí vôbec nikdy nestáli na lyžiach naučili lyžovať. Začiatky sú vždy ťažké, ale nakoniec sme to všetci úspešne zvládli a potom sme už brázdili lyžiarske svahy v Makove. Dostali sme aj diplomy za snahu. Po hodinách strávených na svahu sme zvyšný čas trávili aj v telocvični, či posilňovni.

Všetci sme to zvládli.
Diplomy sú naše ☺

Ranná rozcvička priamo na svahu

A ďalšia v posilňovni

Jedna „vážna“ ☺

V zápale hry

A nakoniec jedna pamätná, ako stvorená do albumu.

Príbeh o láske

Tak sawa, volám sa Alex a chcel by som vám povedať príbeh o láske.

V roku 2012 ma súd umiestnil do Detského domova v Pečeňadoch ... Do detského domova ma dali za blicovanie. Prvý deň ako som tam došiel ma zaujalo jedno dievča. Volala sa Vanesa. Deň čo deň sme sa vídavali, ale obchádzali sme sa. Bolo mi to dosť čudné a zároveň mi to bolo ľúto. Veľmi som sa s ňou chcel zoznámiť. Vanesa si ma vôbec nevšímala a snažila sa ma ignorovať. Po troch rokoch som sa jej prihovoril. Zo začiatku to bolo nevinné kamarátstvo. Ani jeden z nás nečakal, že z toho môže byť niečo viac.

Ešte v ten večer sme sa stretli na balkóne. Prišla ku mne a pozrela mi do očí a ja som sa jej pozrel tiež.

Po mesiaci od prvých našich slov sme to začali brať trochu vážnejšie. Musel som sa v mojom vnútri prehovárať, ale nakoniec som sa jej to spýtal: „Budeme spolu?" Ona povedala nie... Veľmi sa ma to dotklo. Ľahol som si na posteľ a hovoril som si, že tie tri roky som sa mohol venovať druhej. Prvýkrát som sa kvôli babe cítil zle. Keď už som si myslel, že aj naše kamarátstvo skončilo... V ten večer bola ešte afterparty. Išla ku mne a ja som sa otočil, aby som jej to vrátil. Ona sa otočila tiež, so slzami v očiach. Ešte v ten večer sme sa stretli na balkóne. Prišla ku mne a pozrela mi do očí a ja som sa jej pozrel tiež. Usmial som sa. Aj ona sa usmiala, no vzápätí som sa otočil. Volala ju sestra, tak odišla. Ostal som sám na balkóne. Zrazu sa vrátila a podala mi list na ktorom bolo napísané, že sa s ňou mám stretnúť o dve hodiny. Mne sa nechcelo čakať. Videl som ako ide po schodoch, tak som sa vybral za ňou. Obidvaja sme vedeli o čo ide. Objal som ju a povedal som jej niečo, no neviem presne čo, už si to nepamätám. Proste sme sa dali dokopy.

Ťahali sme to spolu trištvrte roka. Potom sa stalo niečo, čo som nečakal. Šupli ma do ústavu SLVS Senec. Mal som adaptačnú dobu, to znamená, že som bol mesiac takmer mimo civilizácie. Za ten čas ma stihla veľakrát podviesť. Dotklo sa ma to. Vedel som, že je koniec nášho vzťahu. Pochopil som, že to nie je baba pre mňa.

Poučenie: **Never každej babe. Vrana k vrane sadá, rovný rovného si hľadá.**

Alex, 8. ročník

Červená ruža

Jedného dňa som si kúpil ružu. Kúpil som si ju zo srandy a zasadil som si ju na balkóne. Myslel som si, že nenarastie, ale stal sa opak. O červenú ružu som sa staral pravidelne. Mal som ju dva týždne a ešte nenarástla, ale ako som ju polieval, tak sa po čase zväčšovala a zväčšovala, až pokiaľ nebola veľká. Mamina mi hovorila, aby som ju dal preč, ale ja som neposlúchol. Staral som sa o ňu stále.

Po pol roku bola veľmi veľká a merala skoro meter. Chcel som, aby bola ešte väčšia, ale už sa pomaly nezmestila do izby. Tak som šiel na opustené miesto kde nikto nechodil a tam som ju presadil. Chodil som tam stále, po niekoľkých rokoch merala šesť metrov, ale potom zvädla. Nechal som ju tak, ale keď som sa na to miesto o dvadsaťosem rokov vrátil, uvidel som rásť novú malú ružu.

To nevymyslíš

Bola raz jedna zoo, ktorá bola v Bratislave a bola veľmi srandovná. Žili tam rôzne zvieratá. Medvede, opice a iné.

Jedného dňa som šiel do zoo a prechádzal som sa. Fotil som zvieratá, a tak som prešiel aj popri tigroch. Tie som fotil tiež, ale zrazu som začul iba veľký rachot. Otočil som sa a tiger z celej sily narazil do skla a vybehol z klietky. Rozbehol sa medzi všetkých ľudí čo tam boli a ja som sa rozbehol hore kopcom. Vyliezol som na strom a zavolal som ochranu zvierat. O dvadsať minút prišli ochranári na autách a snažili sa ho chytiť. Natiahli veľkú sieť do ktorej ho zamotali a odviezli ho do inej zoo.

Našťastie sa nikomu nič nestalo, ale dlho trvalo, kým zoo znova otvorili. Opravovali sklo, ktoré tiger rozbil. Keď som sa tam išiel pozrieť, tak tiger tam už nebol. Ale odvtedy sa už nič podobné nestalo.

Lukáš, 8. ročník

Planéta Filmovo-rozprávkovo

Bola raz jedna planéta ktorá sa volala Planéta Filmovo-rozprávkovo. Na tejto planéte žili postavy z rôznych filmov, rozprávok, kníh. To boli napríklad Herkules, Percy Jackson, Medúza, Satyr, vojaci.... Táto planéta bola rozdelená hradbami, ktoré rozdeľovali ľudí na dobrých a zlých. Tí dobrí obyvatelia žili v mieri a spolupatričnosti. Naopak tí zlí zase žili v rozruchu a v nepokoji, to znamená, že tam stále prevládali boje a nepokoje. Medzi tými dobrými žili napríklad Herkules, Zeus, Percy Jackson , Aténa, Satyr, Apolón a iné postavy. Medzi tými zlými žili napríklad Hádes, vojaci, Medúza, Minothaurus a iné postavy.

Dobrí ľudia mali pekné domy a záhradky, mali tiež vládcov – bohov, ktorí sa starali o počasie, o ich ochranu, dohliadali na obyvateľov, dodržiavanie pravidiel a poriadok v ich krajine. Tí zlí ľudia sa nevedeli dohodnúť, a preto tam stále boli vojny a proti sebe neustále bojovali, lebo sa nevedeli dohodnúť kto bude vládca a kto sa bude o nich starať.

Dobrí ľudia mali dlhé polia kde pestovali ovocie, napríklad: pomaranče, kivi, banány, ananásy a tiež tam pestovali zeleninu napríklad: mrkvu, špenát, rajčiny, papriku, reďkovku, ľadový šalát, uhorky, tekvice, zemiaky, kukuricu, fazuľu. Samozrejme že tieto polia museli aj zavlažovať. Mali aj domáce zvieratká ako sú napríklad: škrečok, pes, mačka, papagáj, chameleón, zajac, rybičky. Mali aj zvieratá ktoré im dávali mäso, mlieko, perie, vajcia. To boli napríklad: ošípané, sliepky, kravy, husi, kačky, kozy, ovce. Mali prekrásne záhradky pred domom, lebo tam pestovali rôzne druhy kvetov ako sú napríklad: tulipány, fialky, zvončeky, konvalinky, ruže, paprať. Tie tiež museli polievať, aby nevyschli. Tí zlí mali zase málo jedla, lebo mali málo peňazí. Tiež to u nich vyzeralo ako u tých dobrých ľudí, len tam zomreli vládcovia a nastali boje o miesta vládcov.

Tieto boje prevládajú až dodnes, preto to u nich vyzerá veľmi zle. Dobrí ľudia dúfajú, že tieto boje prestanú a dohodnú sa medzi sebou. Našťastie sa tak stalo, zo zlých ľudí sa stali dobrí ľudia. Nakoniec zbúrali hranice ktoré medzi sebou vybudovali vybudovali. Dnes nažívajú v pokoji a mieri.

Napísal ***Kristián, 7. ročník***

Úsmev ako dar
...aby každé dieťa malo rodinu

Ahoj, píše Patrik. Chcel by som sa s vami podeliť s mojím zážitkom. Bol som z nášho sanatória vybraný medzi deti, ktoré idú na toto výnimočné podujatie, alebo skôr akciu s názvom Úsmev ako dar. Tam si pre nás rôzni známi umelci a deti z detských domovov pripravili rôzne vystúpenia. Takže ...,

DOPRAVA: Išli sme vlakom zo Senca do Bratislavy, kde sa akcia odohrával. Cesta bola v poriadku, o tom nie je čo hovoriť, tak prejdem k samotnej akcii.

AKCIA: Odohrávala sa v Inchebe. Po príchode sme šli nájsť nášho anjela, ktorý nás mal sprevádzať. Po kratšom pátraní sme ho našli. Bola to príjemná mladá pani. Po predstavení sme si šli nájsť svoje miesta a usadiť sa.

VYSTUPUJÚCI: Vystúpenia, ktoré si pre nás pripravili boli krásne. Ale dostala ma Marika Gombitová, ktorá je na vozíčku a prišla. Prišla a tešila sa na nás aj napriek svojim problémom a mňa to úprimne dojalo. Deti mali tiež nádherné vystúpenia, určite im dalo veľa práce pripraviť sa na ne. Proste, rešpekt! Po vystúpení nás čakala večera a občerstvenie. Neskôr sme tancovali a odviazali sme sa. Dostali sme darčeky v ktorých bolo veľa sladkostí.

Táto akcia bola jednoducho skvelá. A ďakujem všetkým dobrým ľuďom, ktorí ju organizovali a samozrejme aj účinkujúcim za príjemný zážitok.

Patrik, 8. Ročník

Ak sa niekedy počas vyučovania pozriete cez okno našej školy, môže sa vám naskytnúť aj takýto pohľad. Celý kopec pred školou je na jar zakvitnutý divými makmi a kone sa pasú na zelenej tráve

Zajac a jazvec

Na okraji lesa si v nore žil jeden spokojný zajac. Žil si ako v bavlnke. Teplá posteľ, priestranná nora, veľké zásoby jedla. Čo viac si taký zajac môže priať! O kúsok ďalej žil v nore jazvec. Bol veľmi bacuľatý, lebo veľmi ľúbil jesť. Za deň zjedol asi toľko, koľko sám vážil.

Jedného dňa, keď si jazvec ležal vonku na lehátku, jedol chrumkavé kuracie stehienko a pil sladkú nektárovú šťavu, zacítil príjemnú vôňu zeleninovej polievky. „Tú určite varí zajac," povedal jazvec. V tom ho napadol skvelý nápad, že mu pôjde tú zeleninovú polievku zjesť, ale tak, že ho nejako oklame. Teda pobral sa k zajacovej nore. Keď tam už dochádzal videl, že zajac už sedí na stoličke v záhrade, pred ním veľký hrniec a varí polievku. „Ahoj zajo," prihovoril sa mu jazvec. „Á, ahoj jazvec. Dlho sme sa nevideli, ako sa máš ? Mám sa dobre, a ty? Aj ja, a čo ťa sem privádza?" pokračoval zajac. „No vieš, prišiel som ťa iba tak pozrieť," klamal jazvec. „A čo to varíš ? Varím fantastickú zeleninovú polievku, recept môjho strýka Gustáva. Chcel by si ochutnať?" spýtal sa zajac. „Ó áno, prosím," odpovedal jazvec. „Nech sa páči," podal jazvecovi veľkú naberačku polievky. „Mňáááám, to je výborné," povedal jazvec. No chcel tú polievku celú, zajac totiž nevedel čo je soľ, a tak ho jazvec oklamal. „Je to síce výborné, ale predsa tomu niečo chýba. A čo ? spýtal sa zajac. Chýba tomu soľ. Čo je soľ?! Soľ je veľmi dobrá vec, ktorá sa dáva do polievky aby sa zlepšila jej chuť..." Zajac chvíľu čumel na jazveca ako puk. No po chvíli odpovedal: „No, možno máš pravdu, koniec koncov ty sa v jedle vyznáš viac než ja, počkaj možno mám niečo také. Dnes som išiel do lesa a našiel som niečo také slané. Ihneď to donesiem," povedal zajac. Jazvec sa snažil ihneď po tom čo zajac zašiel do skladu zjesť celú polievku. Nakoniec sa celá polievka vyliala a obliala jazveca. Jazvec s krikom od bolesti že ho horúca polievka páli ušiel a už nikdy sa k zajacovej nore nepriblížil.

Vilko, 8. ročník

Hľadali ste niekedy kľúč k správnemu správaniu sa k iným ľuďom? Ak ste ho stále nenašli, tak sa príďte pozrieť na našu nástenku do školy.

Príroda

Sedím na starom krásnom pníčku, okolo mňa je očarujúca príroda, ktorá vo svojom vnútri skrýva veľmi krásne tajomstvá. Behá tu veľmi veľa zvieratiek. Divých, ale aj tých, čo boli chované na farmách, ktoré sa medzi sebou zhovárali: ,,Čau, ideš sa hrať ? Ahoj ideš von ?"

Boli tu aj rieky, ktoré sa medzi sebou hádali: ,,Ja mám vo svojom vnútri veľa prekrásnych farebných rýb, ja som čistejšia!" Boli tu aj stromy, ktoré už mali vyše 1000 rokov. V niektorých stromoch sa schovávali veveričky a sedávali zvedavé vtáky, napríklad sovy.... Sú tu aj ďalšie prekrásne čary čo stvoril Boh, ale podľa mňa najkrajšia je, alebo najkrajší jav je zvuk šumu prírody. A ako voda bije o skaly. Alebo slnečné lúče, ktoré pokrývajú celú prírodu a všade je dobrá nálada. Keď cez zimu raz prišla veľká snežná kalamita, celá príroda bola pokrytá jednou veľkou bielou perinou. Všade okolo všetko stíchlo, všetky zvieratá sa uložili na zimný spánok a začal zimný pokoj.

Tomáš, 7. ročník

Príroda je maliarka sveta. Mení farby lúk, lesov, parkov, riek a robí veľa iných krásnych divov sveta.

Cez zimu všetko zafarbí prekrásnou bielou perinou zo snehu. Deti sa na bielych chladných lúkach sánkujú, guľujú, ale aj lyžujú. Každú poriadnu zimu sa rieka zavinie do ľadového plášťa, na ktorom sa deti aj dospelí korčuľujú.

Na jar sa všetok biely sneh roztopí a príde kopec blata a vody. Vtedy ľuďom aj nálada klesne, no nie na dlho. Za chvíľu sa slniečko začne viac usmievať. Kvety sa začnú pomaly zobúdzať a s nimi celá príroda.

Až v horúcom lete sa začína poriadna zábava. Ľudia sa čľapocú vo vode ako žabky a športom spaľujú nadobudnuté kilá, ktoré nazháňali cez zimu a jar. Na lúkach sa prebúdzajú pekné, ale aj otravné a nebezpečné zvieratá. Najviac otravné sú komáre, ktoré otravujú hlavne v noci. Cez leto sa môžeme stretnúť aj so slizkým hadom, ktorý nás vie nečakane vystrašiť. Veľa z nich je aj jedovatých.

Ale aj posledné obdobie zo štyroch, ktoré všetci poznáme, je niečím výnimočné. Áno je to jeseň. Tá má najviac farieb zo všetkých. Na jeseň sa priženie trošku studenší vetrík a menšie ochladenie, ktoré stromom zoberie všetky farby. Potom sa lístie pohrabe a v lesoch slúži ako hnojivo. Začne sa ochladzovať viac a viac, až pokým nepríde pani zima.

Toto sú najväčšie krásy prírody. Škoda, že sú len štyri.

Patrik, 7. ročník

Zima, všade samý sneh ako prášok do pečiva. Vločky padajú ako cukor do kávy, stromčeky v bytoch svietia ako lampy. Najkrajšie ročné obdobie, škriekajú o tom aj vrany, autá sú zmrznuté ako nanuky. Na Silvestra je farebná obloha, na nový rok to ide inak. Na Valentína sa všetci láskajú, srdiečka vo vzduchu. Na jar vyrastajú kvietky ako rastú deti. Na 1.apríla sa všetci bláznia, dokonca aj kozy skáču od radosti. Nové potomstvá aj kozliatka. Na 1.mája je ten čas lásky, hodiny začnú vtedy tikať a ani nenapočítaš do tri a už sú tu prázdniny.

Jozef, 7. ročník

Drogy

Brať či nebrať ? Prečo áno, prečo nie ? Je to len úlet alebo len zvedavosť ? Každý by si mal povedať: ,,chcem to, alebo je to môj pohreb?´´ Môj názor na drogy je veľmi negatívny, hoci poznám ľudí ktorým to zmenilo život. Takých, ktorí si ho zničili, ale aj tých ktorý to vedeli vždy zastaviť a premohli túto zlobu ľudstva. Dokázali prežiť a dostať sa i na vysoké školy. Boli aj takí ktorých to dostalo do takého stavu, že vyústil až do psychických alebo fyzických závislostí, ktoré dokázali meniť životy. Drogy ničia nie len tých, ktorý s týmito látkami majú skúsenosti, ale aj ich rodiny. Stálo ich to nielen veľa problémov, ale aj financií, ktoré isto menia vzťahy v rodine. Každý človek sa má správne rozhodnúť či drogy zoberie, alebo nie. Každá osoba má rozhodnúť o tom či sa zmení iba môj život, alebo zmení život aj svojej rodine. Predtým ako sa človek rozhodne, mal by si uvedomiť následky a riziká. Dôsledky môžu byť veľmi zlé. Správne sa rozhodnúť je prvoradé, stačí povedať nie! Hoci je to veľmi ťažké keď je človek ovplyvnený z okolia: ,,Daj si to, veď sme si to dali aj my a je to super.“

Vždy treba povedať nie ! To je správne rozhodnutie.

Matej, 9. ročník

Lezecké preteky v SLVS

V rámci realizovaného projektu „Stúpajme spolu nahor", podporeného ČSOB nadáciou, prebehli v mesiaci máj 2016 (v dňoch od 9.5. – 18.5. 2016) lezecké preteky v novootvorenej lezeckej stene v SLVS. Preteky mohli byť uskutočnené vďaka danému projektu, ktorým bola výstavba lezeckej steny. Jednalo sa o zamestnanecký grantový program ČSOB nadácie, ktorý u nás prebieha od januára 2016. Vďaka zanietenosti dobrovoľníkov svojpomocná stavba Boulderingovej steny bola dokončená a otvorená začiatkom mája 2016. Veľká vďaka patrí pánu vychovávateľovi Mgr. Mariánovi Marešovi, ktorý vynaložil veľa energie a svojho voľného času do vytvorenia tohto priestoru pre športovanie v SLVS. Záleží nám na tom, aby sme vytvárali podmienky a realizovali aktivity, ktoré budú prospešné pre rozvoj a sebarealizáciu našim klientom. Bouldering je umelá stena, s využitím množstva pohybov a krokov, ktorá je určená pre lezcov všetkých výkonnostných skupín. Je využiteľná v rámci školskej výučby i v rámci výchovy a voľnočasových záujmových aktivít. Boulderingom chceme podporiť zdravý a aktívny životný štýl deťom a mládeži v zariadení.

Ďakujeme za podporu ČSOB nadácii a všetkým dobrovoľníkom, ktorí sa podieľali na výstavbe boulderingovej steny v SLVS.

Takto sme pomáhali pri realizácii steny

Takto prebiehala súťaž v lezení na stenu v SLVS. Navzájom sme sa povzbudzovali a podporovali sme sa v čo najlepších výkonoch. Niektorí z nás liezli ako ozajstní profesionáli, alebo rodení pavúci.

1. Akú najťažšiu prekážku si v živote zdolal?

- Daniel: Keď som musel vyliezť na horolezeckú stenu na K2 v Bratislave na top a tri sekundy sa ho držať.
- Peter: Keď mi vyberali štichy z ruky a musel som sa rozlúčiť s rodinou, keď som išiel do SLVS.
- Kristián: Na streleckej súťaži som sa musel veľmi prekonať a musel som sa zlepšiť v správaní.
- Boris: Keď som prvé štyri mesiace v SLVS nebol doma kvôli správaniu.
- Kevin: Keď som mal ísť do SLVS už druhýkrát a to dokonca dobrovoľne.

2. Čo chceš v živote dosiahnuť, aká je tvoja najvyššia méta?

- Daniel: Osamostatniť sa, mať frajerku a potom manželku a byť bohatým. A chcem sa dostať na výšku.
- Kristián: Chcem byť policajtom, alebo hasičom.
- Peter: Byť automechanikom, dostať sa úspešne na strednú školu.

3. Vyskúšal si lezenie na našej horolezeckej stene?

- Daniel: Z lezenia som mal dobrý pocit, aj keď to bolo náročné a chcel by som ísť liezť vždy keď budem môcť. Raz by som chcel vyhrať preteky a stať sa najlepším horolezcom.
- Boris: Lezenie na stene bolo ťažké, ale chcel by som to ešte vyskúšať.
- Patrik: Áno, vyskúšal som stenu, ale nevedel som sa dostať z jednej strany na druhú, moc ma to zo začiatku nebavilo, ale v budúcnosti lezenie ešte určite vyskúšam.
- Kevin: Bola to sranda a ak by sa dalo, chcel by som tam ísť ešte raz.

4. Inšpiroval ťa pán vychovávateľ k tomu, aby si podobné steny v budúcnosti zdolával?

- Patrik: Bol som s pánom Mariánom aj na lezeckej stene v Bratislave, tam bola väčšia a dala sa vyliezť ľahšie.
- Kevin: Pán vychovávateľ vravel, že jeho to baví, je to zaujímavý koníček, ale aj náročný. Chce to veľa tréningu a potom sa tomu človek určite viac venuje.
- Daniel: Mňa inšpiroval, chcel by som v budúcnosti liezť aj na iné steny a chcel by som dávať všetky topy na prvý pokus.

ČSOB maratón

v obrazovej skratke

S medailami na krku. Zaslúžili sme si ich všetci, prekonali sme sa a podali sme poriadne výkony.

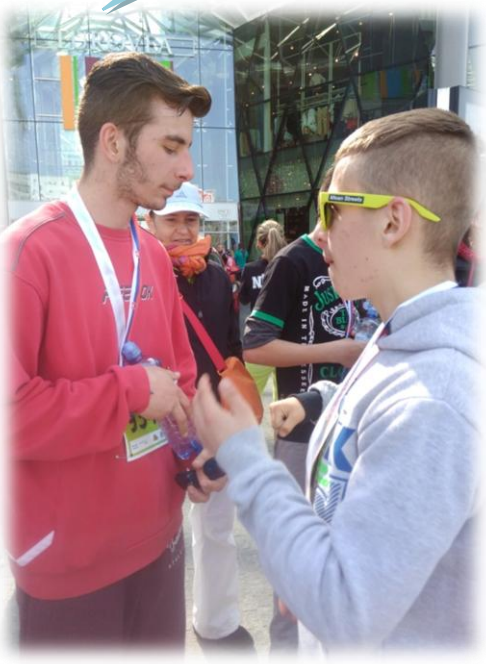

Z posledných síl sme dobiehali do cieľa a únava na našich tvárach bola viditeľná.